

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ
НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ
ДИРЕКЦИЯ "ОБЖАЛВАНЕ И УПРАВЛЕНИЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО"-ПЛОВДИВ

ПК 4004 гр. Пловдив
ул. "Скопие" № 106

032 / 679-700
032 / 935-411

**ОТНОСНО: Запитване във връзка със служебно пътуване от директора
с таксиметров превоз**

Във връзка с Ваше писмо, постъпило в Дирекция „ОУИ“-..... с вх.№ ... от 21.01.2010 год. е изложена следната фактическа обстановка:

Офисът на дружеството се намира в центъра на гр.П, а производствената дейност се извършва в Северна индустриална зона на разстояние 5 км. За ежедневните пътувания на изпълнителния директор от офиса до производственото помещение, Съветът на директорите е определил сумата 120 лв.месечно за ползване на транспорт с таксиметров превоз. С така определената сума са закупени ваучери от фирма „Б К“ ООД срещу надлежно оформена фактура и директора се разплаща с таксиметровите шофьори със закупените ваучери, а те издават фискални касови бонове.

Поставени са следните въпроси:

1. Може ли да се счита, че разходът за служебно пътуване с таксиметров превоз на изпълнителния директор е разход във връзка с дейността по смисъла на чл.33 от ЗКПО?
2. Може ли да се ползва данъчен кредит по издадената ни фактура?
3. Разходът облага ли се с данък върху разходите по реда на ЗКПО?

Предвид посочената фактическа обстановка и съобразявайки относимата нормативна уредба, по зададените от Вас въпроси, изразяваме следното становище:

По отношение на данъчното третиране на разходите, съгласно ЗКПО и в отговор на първи и трети въпрос:

Съгласно чл.33, ал.1, т.1 от Закона за корпоративното и подоходно облагане /ЗКПО/ разходите за пътуване и престой на физически лица, които са в трудови правоотношения с данъчно задълженото лице или са наети от него по извънтрудови правоотношения, включително на управители, членове на управителни или контролни органи на данъчно задълженото лице, когато са във връзка с дейността на предприятието се признават за данъчни цели при условие, че са документално доказани по реда на чл.10 от ЗКПО. Цитираната разпоредба обхваща тези разходи, които са свързани с пътуване и престой във връзка с дейността на предприятието **извън населеното място, където упражнява основната си дейност**, т.е. командировъчни разходи.

Следователно в конкретния случай въпросните разходи нямат характера на разходите, третирани с чл.33 от ЗКПО.

На основание чл.204, т.2 от ЗКПО с данък върху разходите се облагат документално обосноващите социални разходи, предоставени в натура на работниците и служителите и лица, наети по договор за управление и контрол. Определение за социални разходи, предоставени в натура е дадено с §1, т.34 от допълнителните разпоредби на ЗКПО и това са: отчетените като разходи социални придобивки по чл.294 от Кодекса на труда и предоставени по реда и начина, определени от чл.293 от КТ или от ръководството на предприятието. **Социалните придобивки трябва да са достъпни за всички работници и служители и за лицата, наети по договор за управление и контрол.** Не е налице предоставяне на социални разходи в натура, когато между работодателя или възложителя и лицата по изречение второ са налице парични взаимоотношения под каквато и да е форма по отношение на получените социални придобивки.

Следователно извършваният разход за ваучери в конкретния случай няма характера на социален разход, предоставен в натура, регламентиран в чл.204, т.2 от ЗКПО.

Съгласно чл.204, т.3 от ЗКПО с данък върху разходите се облагат експлоатационните разходи на лек автомобил, когато с него се извършва управленска дейност. Независимо, че в ЗКПО не е налице легална дефиниция на понятието „управленска дейност“. По аргумент на чл.37 от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове, съдържанието на понятието може да се извлече от общоприетия му смисъл, или то би следвало да обхваща дейността на всички лица от йерархията в организационната структура на предприятието, на които са вменени управленски функции, в т.ч. изпълнителния директор.

В ЗКПО не е въведено ограничение на това дали транспортът ще се осъществява със собствени или наети транспортни средства.

Ако отчетените счетоводни разходи за нает лек автомобил, в т.ч. наем, поддръжка и експлоатация (гориво, смазочни материали и т.н.), са свързани с дейността на предприятието и са документално обосновани по смисъла на чл.10 от ЗКПО, то те са данъчно признати разходи.

Когато лекият автомобил се използва за извършване едновременно на управленска дейност и дейност по занятие, в т.ч. административна дейност, при определяне на данъчната основа за облагане с данък върху разходите се прилагат изискванията на чл.215, ал.2 от ЗКПО, а именно:

1. разходите за експлоатация се отнасят към управленската дейност на база на изминатите за тази дейност километри през текущия месец;
2. разходите за поддръжка и ремонт се отнасят към управленската дейност на база на изминатите за тази дейност километри към общите изминати километри от съответното превозно средство за последните 12 месеца, включително текущия месец.

Определените по този ред разходи, свързани с управленска дейност се облагат с данъчна ставка от 10% съгласно чл. 216 от ЗКПО. Внасянето на данъка следва да се извърши до 15-то число на месеца, следващ месеца, в който е начислен разхода и се декларира с годишната данъчна декларация по реда на чл. 217 от корпоративния закон. На основание чл. 206 от ЗКПО разходът и данъкът върху него се признават за данъчни цели в годината на начисляване и не формират данъчна временна разлика по реда на глава осма. Данъкът върху разходите е окончателен.

По ЗДДС:

По смисъла на чл.70, ал. 1, т.4 и т.5 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато:

- е придобит, внесен или е нает мотоциклет или лек автомобил,
- стоките или услугите са свързани с поддръжката, ремонта, подобрието или експлоатацията на горните превозните средства, както и за получените транспортни услуги или таксиметровите превози с горните превозни средства.

Предвид гореизложеното и с оглед въпросът в запитването, в конкретния случай правото на приспадане на данъчен кредит по фактури за таксиметров превоз не възниква поради ограничителните условия на чл.70, ал.1, т.4 и т.5 от ЗДДС.